

Piet Prins
Snuf de hond

δ

1

In de dierenwinkel

De dierenwinkel stond aan een armoedige straat ergens in het stadscentrum. Binnen waren kooien vol vogels en heel veel hokken met gaas ervoor.

Er was altijd leven en lawaai in de winkel.

Zangvogels floten, parkieten krijsten, een felgekleurde papegaai knipperde met zijn ogen en schreeuwde:

Koppiekrrrauw! In een grote kooi slingerde een aapje aan de tak van een dode boom.

En dan waren er de honden: grote en kleine, allemaal apart in een hok; rumoerige keffers en rustige dieren, dure, deftige rashonden en goedkope, vrolijke viervoeters.

In een klein hok zat achter gaas een jonge herdershond met een prachtig getekende kop en scherpe ogen. Die ogen keken wat verdrietig de wereld in. De jonge hond voelde zich eenzaam.

Een paar maanden eerder was hij geboren op een boerderij ergens op het platteland en sinds drie dagen zat hij nu opgesloten in een vreemde omgeving.

Het was moeilijk wennen voor het hondje.

Hij werd wel goed verzorgd, maar er was niemand die hem aaide of eens buiten met hem ging stoeien.

De bel van de winkeldeur rinkelde.

Een deftige meneer en een jongen van een jaar of tien kwamen naar binnen. De winkeleigenaar kende de klant wel.

‘Ik wil voor mijn zoon een jonge hond kopen,’
zei de meneer.

De baas maakte een paar hokken open en
haalde de honden eruit, maar de deftige meneer
en zijn zoon vonden er geen geschikt dier bij.
Toen pakte de eigenaar de jonge herdershond
uit zijn hok. Hij zette het dier op de grond.
Blij met zijn teruggekregen vrijheid begon het hondje
vrolijk kwispelstaartend rond te snuffelen.

‘O, vader, die is lief! Mag ik die? Ik weet ook al
een naam voor hem: hij moet Snuf gaan heten!’
‘Nou Tom,’ zei zijn vader, ‘dan zullen we dit hondje
maar kopen. Zorg er goed voor!’

Tom en zijn vader waren op de fiets gekomen.
Vroeger had meneer Sanders – zo heette hij –
in een mooie auto gereden. Nu kon dat niet meer.
Het was oorlog. Nederland was door
de Duitsers bezet. Benzine was streng gerantsoeneerd
en voor de meeste Nederlanders niet te krijgen.
Gelukkig had de eigenaar nog een mandje dat Toms
vader voor een paar gulden op de kop kon tikken.
Snuf kreeg daar een plaats in. Het deksel werd
dichtgedaan en het mandje werd op de bagagedrager
van Toms fiets gebonden.

Vrolijk reden ze weg. Alleen Snuf was niet zo blij
in zijn kleine gevangenis. Hij jankte soms zacht.
Maar dan hoorde hij de vriendelijke stem van
de jongen die hem troostend toesprak en geruststelde.
Vader en zoon fietsten bijna een halfuur.
Ze lieten de stad achter zich en kwamen ten slotte
in een mooi villadorp. Aan de rand van het dorp stond
een prachtig landhuis.

Welgelegen, stond er op de voorgevel. Meneer Sanders en zijn zoon zetten de fietsen in de garage achter het huis en liepen met de mand onder de arm naar binnen. Toms vader opende de deur van een kamer waar een deftige mevrouw zat met een lief gezicht. Tom deed het deksel van de mand open. Snuf sprong er vlug uit, dolgelukkig dat hij weer vrij was. ‘Vindt u hem niet mooi, moeder?’ vroeg Tom. ‘Ja, jongen, dat is een lief hondje,’ zei zijn moeder. Al de bewoners van het huis kwamen Snuf bekijken en bewonderen.

Het dienstmeisje, de tuinman, ze waren allemaal vriendelijk tegen hem. Toen nam Tom hem mee naar een mooie, lichte kamer, waar een klein meisje op een bed lag. Ze heette Ina en was het zusje van Tom. Ze was erg ziek geweest en zou nog een hele tijd in bed moeten blijven. Ook Ina vond Snuf erg leuk. ‘Als jij naar school bent, kan hij hier leuk in mijn kamer spelen,’ zei ze.

Dat vond Tom goed. En Snuf ook. Hij blafte en kwispelde blij met zijn korte staartje.

Snuf had het heel erg naar zijn zin bij de familie Sanders. Hij speelde en stoeide met Tom, holde door de grote tuin en zat ook vaak urenlang in de kamer van Ina, die hem allerlei kunstjes leerde en lief tegen hem praatte.

’s Nachts sliep hij in de grote mand.

Het was in bezettingstijd moeilijk om aan eten te komen, maar hier op het platteland was nog geen tekort. Snuf kreeg elke dag nog wel genoeg. Hij werd steeds groter en forser.

Op een dag dwaalde Snuf in zijn eentje achter het huis door de zonnige tuin. Hij kwam helemaal achteraan bij de heg en stak zijn kop door een opening. Toen schrok hij erg. Vlak bij hem stond een onzure kerel, die over de heg gluurde naar het landhuis.

De man schrok ook, toen hij plotseling die hondensnuit zag. Hij schopte naar Snufs kop, maar raakte hem niet.

Snuf was niet bang. Hij gromde en liet zijn tanden zien.

Plotseling begon de man heel aardig te doen.

Hij bukte zich, klopte op zijn knie en zei:

‘Kom dan, brave hond, dan krijg je wat lekkers!’

Uit zijn zak haalde hij een stuk worst, dat hij Snuf voorhield.

De worst rook heerlijk, maar Snuf scheen aan te voelen dat de man hem kwaad wilde doen en beet er niet in. Hij gromde alleen maar.

Toen kwam in de verte een politieman aanfietsen.

De man stond vlug op, mompelde een lelijk woord en maakte dat hij weg kwam.

Een paar nachten later werd Snuf, die in de keuken in zijn mand lag te slapen, plotseling wakker.

Het was net of hij in zijn slaap iets ongewoons gehoord had. Hij spitste zijn oren en luisterde, maar hoorde niets meer. En toch, er was iets.

Zijn scherpe hondenneus ving de reuk van een vreemde op. Een vreemde? Hij had die geur toch al eens eerder opgesnoven! Snuf gromde zacht en ging staan. Nu hoorde hij ook een geluid.

Snuf had al een kunstje geleerd. Hij sloeg met zijn rechtersvoerpoot tegen de kruk van de keukendeur, waardoor de deur openging. Hij glipte erdoor en ging naar de kant waar het geluid vandaan kwam: het kantoor van Toms vader. Kijk, de deur van het kantoor stond half open. Toen Snuf naar binnen gluurde, zag hij een kerel, die met een soort brander bezig was een gat te maken in de deur van een zware ijzeren kast. Een tweede man stond half over hem heen gebogen. Maar op die tweede lette de hond niet.

De man met de brander kende hij.

Dat was de man, die over de heg geloerd had en hem had willen schoppen.

Pijlsnel schoot Snuf door de deuropening.

Hij vloog de kerel aan. De dief schrok en liet met een gesmoorde kreet de brander vallen, maar het volgende ogenblik gaf de andere man Snuf met een ijzeren staaf zo'n harde slag op zijn kop, dat de arme hond zonder geluid in elkaar zakte. 'Zo, die is dood en zal ons geen kwaad meer doen,' fluisterde de kerel.

De inbreker vergiste zich. Snuf was niet dood. Maar hij was er wel slecht aan toe.

Toen de arme hond weer bijkwam was het vele uren later. Het daglicht scheen door het raam naar binnen.

De brandkast stond open en was leeggestolen en de dieven waren met het geld verdwenen. Coby, het dienstmeisje, stond er huilend bij. Zij was meestal de eerste die 's morgens opstond en had net ontdekt wat er gebeurd was. 'Verschrikkelijk,' jammerde ze, 'dat dit juist gebeuren moet nu meneer en mevrouw Sanders op reis zijn. Dat hebben die dieven vast geweten. De hele brandkast leeg en die arme Snuf is bijna dood.'

Snuf kwispelde een beetje met zijn staart om te laten zien dat er nog behoorlijk wat leven in hem zat, al suisde het vreemd in zijn kop.

Maar toen hij probeerde op zijn poten te gaan staan, viel hij omver. Hij zakte weer weg in bewusteloosheid. Toen hij voor de tweede keer bijkwam, was een dierenarts bezig de gapende wond aan zijn kop te verbinden. Tom stond erbij, met tranen in de ogen. Ook waren er twee politiemannen in de kamer. Een van hen was druk aan het schrijven in een zakboekje.

'Arme Snuf,' zei Tom, 'kon je maar praten, dan kon je de politie vertellen wat er allemaal gebeurd is. Maar honden kunnen nu eenmaal niet praten.'

Het zou ook wel niet veel geholpen hebben, want die inbrekers waren er allang vandoor.

2

De hut in het bos

's Middags voelde Snuf zich al veel beter. Hij smulde van het lekkere hapje dat Coby hem voorzette en liep alweer een keer door het huis. Tom was niet naar school. Hij zat bij zijn zieke zusje in de kamer en samen praatten ze over wat er gebeurd was.

'Waren vader en moeder maar thuis,' zei Tom.
'Ze zullen het telegram nu wel ontvangen hebben, denk ik. Vanavond zullen zij er wel zijn.'

Snuf was eens in de tuin gaan kijken. De beide politiemannen waren weg en alles leek weer gewoon. Maar de slimme hond snapte best dat er toch nog iets niet in orde was. Even later kwam Tom bij hem. De jongen voelde zich somber en probeerde zijn onrustige gevoel te vergeten door met Snuf te gaan stoeien. Maar Snuf had niet zoveel zin in het spel als anders. Zo kwamen ze helemaal achter in de grote tuin bij de heg. Plotseling bleef Snuf staan en gromde. Daar was de opening waar hij zijn kop door gestoken had toen de kerel, die later was komen inbreken, hem probeerde te schoppen. Het was net of de opening groter was geworden. De warrige takken van de heg waren wat uiteengebogen. De hond snuffelde. Hij rook een vreemde, vijandige geur. Tom keek ook. Wat wilde Snuf?

Opeens zag de jongen dat aan een van de takken van de heg een rafelige lap hing. Die kon wel uit de jas gescheurd zijn van iemand, die door de heg gekropen was.

Toen werd het hem duidelijk. Hier moest de inbreker, of inbrekers, langsgegaan zijn!

Direct daarop kreeg Tom een geweldig idee.

Hij pakte de lap en hield hem voor Snufs neus.

‘Zoeken, Snuf!’ zei hij duidelijk.

Snuf rook eens, liep naar het gat in de heg en schoot erdoor.

Tom erachteraan.

De hond liep snel door in de vallende schemering, met de neus dicht bij de grond.

Tom had moeite om de ijverig snuffelende hond bij te houden.

Eerst ging het spoor over de zandweg, die achter de tuin van Toms huis liep, maar al heel gauw sloeg Snuf een zijpad in dat naar een groot heideveld voerde. Toen ze daar aankwamen, was het al bijna donker. Tom werd wel een beetje bang. De Duitse bezetters hadden een uitgaansverbod voor de avonden ingesteld.

Wie zonder schriftelijke vergunning buitenkwam, werd zwaar gestraft. Maar hier in het veld waren geen Duitsers. Tom besloot toch maar door te gaan.

Snuf had geen last van de duisternis, maar Tom juist wel. Toen langzamerhand de maan opkwam, bijna in zijn volle glorie, werd het gelukkig beter.

Het heideveld was erg uitgestrekt en zonder ook maar een enkel huis; behalve de jongen en de hond was er niemand te zien. Soms was Snuf het spoor even kwijt. Dan liep hij in een kring rond en keerde wel eens een eindje terug, maar al heel gauw gingen ze weer verder.

Eindelijk waren ze het hele heideveld overgestoken. Het moest nu al erg laat zijn en Tom was doodmoe. Hij probeerde Snuf weer mee naar huis te krijgen, maar de hond ging verder, met de neus dicht langs de grond.

Ze kwamen nu bij de rand van een groot bos en Snuf drong zich door de struiken. Tom volgde maar weer. De takken striemden zijn gezicht en haakten soms in zijn kleren. Het huilen stond hem nader dan het lachen.

Juist toen Tom erover begon te denken om desnoods zonder Snuf terug te gaan, zag hij een lichtschijnsel tussen de bomen door. Het was maar één seconde, toen was het weer donker. Nog een paar minuten volgden de jongen en de hond het smalle, kronkelende bospad. Plotseling kwamen ze op een kleine open plek tussen het dichte boomgewas, waar een oude, vervallen hut stond.

Een klein straaltje licht scheen onder de deur door. Hier was dat lichtschijnsel dus vandaan gekomen, dacht Tom.

Iemand had zeker de deur even opengedaan en hem direct weer gesloten. Snuf was bij de deur blijven staan. Een zacht maar dreigend gegrom kwam achter uit zijn keel.